KAPIDAKİ YÜZLER

Hikâyeler

Yıldırım Türk

ÖTÜKEN

YILDIRIM TÜRK; 1975 yılında Sivas'ın Suşehri ilçesinde doğdu. İlk ve ortaöğrenimini bu ilçede tamamladı. Kırıkkale Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu.

Hikâyeleri *Heceöykü, Türk Edebiyatı, Bilim ve Aklın Aydınlığında Eğitim, Yedi İklim* ve *Mavi Yeşil* dergilerinde yayımlandı.

İlk hikâye kitabı *Ayrı Düşmüş Zamanlar* 2012 yılında Ötüken Neşriyat'tan çıktı.

Hâlen Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

İÇİNDEKİLER

Vahit Kayboldu / 11

•

İçimde Güneş Batıyor / 16

•

Kapıdaki Yüzler / 23

•

Geçtim Dünya Üzerinden / 30

•

Gurbette Çocuk Sesleri / 38

•

Bana Hayallerini Anlat / 43

•

Son Konak / 49

•

Akıp Giden Günler / 55

•

O Kitabevi / 62

•

Aykırı Adam / 68

•

Dargın Akıyor Dereler / 74

•

Boşluk / 78

•

Yolculuk Nereye? / 83

•

Bir Deli Rüzgâr / 88

•

Çoraklaşan Günler / 97

•

Kuşlar Döner mi Yurduna? / 107

•

Taşrada Son Kalem / 113

•

Yaşanmamış Gibi / 118

“Hikâyet-i gam-ı hicrân-ı yârı mı diyelim
Şikâyet-i sitem-i rûzigârı mı diyelim”

Ahmet Paşa

Vahit Kayboldu

O, ŞEHRİMİZİN renkli simalarındandı. Geçmişten gönlümüze düşen hoş bir seda, hayallerimizi süsleyen bir düştü. Günün ilk ışıkları şehrin kaldırımlarına değmeden Nur Camii'nin cemaatine karışmış olurdu. Çevre esnaflardan biri koluna girerek onu dükkânına davet eder, gönlünce ağırlardı. Ayak bastığı yerin bereketinin artacağına inanılırdı.

Hayatımın durgun akan dönemlerinde zaman zaman onunla aynı mekânda karşılaşırdık. Toprağa düşen tohumlar, filizlenip göğe yükselmişti. Yıllardır aynı caddeyi, aynı insanları farklı noktalardan seyredip durmuştuk. Her karşılaşmamda türlü çağrışımlarla içimde kapatılması güç, derin boşluklar oluşmuştu. Değişmeyen yüzüyle güzelliklerin nasıl adım adım geride kaldığını, o küçücük dünyamızın nasıl içten içe değiştiğini hatırlatıp durmuştu hep. Çocukça bir hisle onun bize ihtiyacı olduğunu düşünürken, belirsiz bir duyguyla onun için üzülürken aslında acınası olanın kendimiz olduğunu geç fark etmiştim.

Onu önceleri okulu kırıp küçücük adımlarla babamın cadde üzerindeki dükkânına giderken görürdüm. Hamit amcanın yıkılmaya yüz tutmuş bakkalının önünde otururlar, bütün gün boş rafları öylece seyrederlerdi. Neler konuştuklarını, neler düşündüklerini merak ederdim. Yıllardır orada öyle duruyorlarmış gibi gelirdi bana. Eski dükkânların yanında tek tük yükselen marketleri geçince

babamın yanına gelirdim. Saatlerin tıkırtısında oyalanmak, türlü hayallere dalmak, orada zamanın nasıl aktığını bilmeden eski saatlerle uğraşmak hoşuma giderdi.

İkindi sonrası müşterilerin ayağı iyice kesilirdi. Vakit geçirmek için esnaf, her gün bir dükkânda toplanırdı. Günlük meseleler, spor ve siyasetten konuşmaya başlayıp hiçbir şeyin tadının ve bereketinin kalmadığına, arkadaşlarının birer ikişer ebedî âleme göç etmelerine dair konularla devam ederlerdi sohbetlerine.

Bir süre sonra çekingen adımlarla Vahit de gelirdi. O gelince ortam birden yumuşar; dudaklarda ince bir tebessüm belirirdi. Ancak kimse ileri gitmez, herkes haddini bilirdi. Bir köşeye sessizce otururdu Vahit. Kimi deli, kimi veli olarak görürdü onu.

Gün boyu birçok dükkâna uğrardı. Bilhassa sakin zamanları kollayarak kimseyi rahatsız etmek, bunaltmak istemezdi. İçeride müşteri olunca kapıdan dönerdi. Ancak esnaf onu görür görmez elindeki işi bırakır, müşterisini biraz bekleterek bir sandalye uzatırdı ona.

Kapıdan tanıdık birisi girince ilk o karşılardı. "Aha geldi!" diyerek birden ayaklanır, tok sesiyle ortamın sakinliğine canlılık getirirdi. Gelenin hemen elini tutar, onun için dualar etmeye başlardı. Avucuna sıkıştırılan birkaç kuruşla mutlu olurdu. Parayı sağ elle vereninkini alırdı, miktarı ne olursa olsun sol elle vereninkini almazdı. Bazen elindeki bozuklukları verir, karşıdaki anlardı; alıp sayar, küsuratı tamamlayıp kendisine verirdi. Sohbet koyulaşınca "Vahit seni evlendirelim!" derlerdi. Bu defa iyice keyiflenirdi.

Kahkahalar yükselip insanlar çözülmeye başlayınca babam hemen süpürgeyi elime tutuşturur, birkaç defa süpürdüğüm dükkânın önünü tekrar süpürtmeye başlardı. Oturacağım esnada şehrin bir ucundaki Tatlısu Çeşmesi'nden su getirmeye yollardı. Koşup nefes nefese getirirdim. Tam "İşim bitti, şimdi dinleyebilirim!" derken Vahit de gitmiş

olurdu. Hayal kırıklığına uğrardım. Babam da "Hadi oğlum, evdekileri bekletme!" diyerek beni eve gönderirdi.

Türlü hayaller ve tatlı hatıralarla dolu çocukluk günlerimin üstünden uzun yıllar geçmesine rağmen her şey sanki bütün ayrıntısıyla yanı başımda öylece duruyordu.

Üniversiteyi kazanıp ayrılmak zorunda kaldığım bu şehre yaz tatili için döndüğümde Vahit'e ya bir cami avlusunda ellerini açmış yüksek sesle dua ederken ya da bir çay ocağında sözü ve ilgiyi üzerinde toplamış bir hâlde tesadüf ederdim.

O günlerde akşama kadar birkaç defa dolaştığım Zafer Caddesi'nde omzuma bir el hafifçe dokunurdu. Dönüp baktığımda yüzü tuhaf şekiller alan, yerli yersiz gülen, gözleri farklı âlemi seyrediyormuş gibi bakan Vahit'i görürdüm. Sırtımı sıvazlar, "Ölüm var!" diyerek en büyük hakikati en sade bir dille söylerdi. Altmışını çoktan devirmesine rağmen zaman onun yaşından hiç eksiltmemişti sanki. Günlük telaş içinde minnetle bakardım ona. Kocaman avucuna mahcubiyetle bozuk para sıkıştırmaya çalışırdım.

O, şehrin ne yaptığını bilmeyen delilerinden değildi. Haramla helâlin o ince çizgisini ayıran, kendisine has huyları olan bir meczuptu. Her hâliyle insanları hayret içinde bırakırdı. Hiç beklenmeyen bir anda bir ışık doğmuş gibi bakkalda tartıda hile yapmamayla, kasapta hayvanları keserken onlara eziyet etmemeyle ilgili bir ayeti veya hadisi insanların ağzını açık bırakarak söylerdi. Ezan okununca "Hay Hak!" diye bağırarak sağda solda rehavet içinde olanlara "Ey insanoğlu, daha ne bekliyorsunuz? Başka ne delili arıyorsunuz?" der gibi bakardı. İnsanlar korkuyla karışık bir saygı duyarlardı ona.

Kendisiyle yarenlik eden tanıdıkların çocuklarını çok severdi. Bir yakınlık bulurdu onlarda kendine. Dostane yaklaşırdı. Ancak çocuklar, sebepsiz gülen, kaşı gözü sürekli oynayan Vahit'in kürek gibi ellerinin kendilerine uzandı-

ğını görünce korkuyla babalarının arkalarına saklanırlar, ellerine daha sıkı sarılırlardı. Babalarının kaş çatması ve güven veren tavırlarıyla ilk şaşkınlıklarını çabucak üstlerinden atıp kırpık gözlerle bakmaya, alışmaya çalışırlardı ona. Vahit ise çocukların başlarını okşayarak güzel ahlâklı, hayırlı evlat olmaları için dua ederdi Allah'a.

Neden sonra gördüğümde saçları ağarmış, dişleri dökülmüştü. Bıkıp usanmadan dolaştığı bu caddede şimdi ayakta duracak mecali kalmamıştı. Zamanın eli çoktan bizim caddenin ve eski dostlarımın üstüne değmişti. O dönemin esnafı yerini çocuklarına, torunlarına bırakıp gitmişti.

Vahit bu şehirde eskisi gibi kendine yer bulamıyordu. Birkaç esnaf, ona tek göz odada getirdiği para karşılığı bakıyordu. Vahit ise eline avucuna geçenlerin hepsini huzurlu birkaç ay daha geçirebilmek için onlara veriyordu. Bıçak kemiğe dayanınca kendisini zar zor caddeye atıyor, bastonuna yüklenerek ilerliyordu. Kimi esnaf dükkânının kapısında onu görünce surat asıyor, güya müşterilerin rahatsız olmamaları için daha adımını içeri atmadan elinin tersiyle "Sonra gel!" diyerek gönderiyordu. Dükkân boş olunca işlerin durgunluğu bahanesiyle "Allah versin!" diyerek ondan yüz çeviriyordu.

Köşe başındaki dükkânların birinden elleri boş çıkarken karşılaştık Vahit'le. Beni görünce bir şey diyecekmiş gibi durdu. Bakışları donuklaştı. Bir müddet sonra geçmişten bir iz bulmanın sevinciyle ellerime sarıldı. Dakikalarca öyle kaldık. Ne bende o yükü kaldıracak bir cesaret ne onda hareket edecek bir hâl vardı. Ellerim iki yana düştü; bütün sözlerin içi boşaldı. Boğazımda acı bir yumruyla son bir defa arkasından bakakaldım.

Bunca yıldan sonra hiçbir şey yapamamanın hüznüyle boş caddelerde dolaştım durdum. Bir daha onunla karşılaşmadım.

Bir gün "Vahit kayboldu!" dediler. Vahit bu, nereye giderdi; bir kaybolur bir çıkardı! Arada bir kimileri başka şehirlerde ona benzeyen birini gördüğünü söylediyse de işin aslı çıkmadı. Bir daha gelmedi buralara. Sırra kadem bastı. Son günlerde esnaf da onda bir tuhaflık olduğunu sezmiş; birkaç hafta önce dalgın dalgın yürürken sürekli kendisini çağırdıklarını söylüyormuş. "Nereye çağırıyorlar Vahit?" diye sorulunca gözleri derinlere dalarak "Çağırıyorlar beni, çağırıyorlar!" diyormuş sadece.

Aylarca gelir umuduyla bekledik. Sanki onunla birlikte kolumuz kanadımız da kırıldı; umutlarımız, samimiyetimiz, insanlığımız da gitti. Biz akan zamanın peşinden çılgınca koşarken, onu farklı ve yitirmiş görürken meğer yitiren bizmişiz.

Vahit'in içimizde doldurduğu kocaman yer, o sessizce gittikten sonra anlaşıldı. Artık onsuz şehrin evleri renklenmiyor, kapıları güler yüzle açılmıyordu. Yüksek taş duvarlar örülüyordu insanlar arasında, kibrin kaleleri yükseliyordu. Her gün gördüğümüz, alıştığımız Vahit hiç gitmeyecekmiş, hep bu caddelerde dükkân dükkân dolaşacakmış gibi gelirdi. Ancak o kayboldu, yüreğimizde dermansız yaralar açıp derin boşluklar bıraktı. Hemen şuradan çıkıp gelecek umuduyla bir gözümüz yıllarca bomboş yolları gözleyip durdu.

İçimde Güneş Batıyor

Kadri Raşit Akdeniz'e

OAĞIR sözlerle ruhum eziliyor, içimden kocaman bir umut göçüyor. Kör kuyulara düşüyorum, her yer karanlık… Yaşananlar aklıma geldikçe kafam çatlıyor birkaç gündür. Beynimde vızıltılar… Mengeneyle sıkıyorlar sanki yüreğimi, bir anda nefesim daralıyor. Mekân ve zamandan kopmak istiyorum. Dönüp duruyorum daracık odada. İçeri sığamıyorum. Dayanamayıp kendimi kapının önüne atıyorum.

Sabahın soğuğu iliklerime işliyor. Böyle mi olacaktı? Başlarken bitecek miydi her şey? Güneşin kızıllığı apartmanların çatılarından bahçeye düşüyor. Nar ağacının kırmızı çiçekleri ışıl ışıl parlıyor. Elma ağacı ne zaman gelinliğini giymiş böyle? Neden yüreğim kıpır kıpır olmuyor? Neden içimde soluksuz kalana kadar koşma isteği uyanmıyor? Kara bulutlar çöküyor üstüme. Hayallerim zamanın ağırlığını kaldıramıyor bir türlü.

"Ayakta zor durduğumu görüyorsunuz doktor hanım, bu hâlde nasıl çalışabilirim?" Yüzü memnuniyetsiz bir hâl alıyor, "Ona ben karar veririm!" diyor. Soğuk rüzgârlar esiyor aramızda.

Baharın bütün renkleri donuklaşıyor gözümde. Yaprakların arasında beliren kıpkırmızı çilekleri fark ediyorum. Ne zaman bahçenin yüzüne sere serpe yayılmışlar? Uzanıp

atıyorum bir tanesini ağzıma. Yemeye doyamadığım çilek ağzımda büyüyor birden, tatsızlaşıyor.

"Yanlış karar veriyorsunuz doktor hanım, hasta haklarını ihlâl ediyorsunuz!" diyorum stajyer avukatlığıma güvenerek, kanunlardan haberdar olduğumu hissettirerek. Çok şey bildiğimi söylüyor kalın gözlüklerinin üstünden bakarak. Bütün iyi niyetimle, yaptığının doktorluk ahlâkıyla bağdaşmadığını anlatmaya çalışıyor, mahkemede bundan dolayı hesap veren meslektaşlarının çok olduğundan bahsediyorum. Elleri titriyor, "İleri gidiyorsunuz küçük hanım!" diyerek her an boşaltmaya hazır kızgınlığını gözlerinde biriktiriyor.

Evdekiler bir şey söylemiyor; ama onların kaygılı bakışlarından, uzayan sessizliklerinden, ortamı yumuşatmaya çalışan bağlamsız konuşmalarından anlıyorum soğuk taş duvarların geçit vermezliğini.

Hani, haksızlık karşısında susmayacaktım, sonuna kadar mücadele edecektim. Güçsüzlerin gücü, dilsizlerin dili olacaktım. Kol kanat gerecektim mağdurlara. Belki kiminden para bile almayacaktım. Ancak daha avukatlık cübbemi giymeden kolum kanadım yanıma düşüyor işte.

O gün doktor hanımın nefsi kabarmasaydı belki adımlarımı daha sağlam atacaktım adliye koridorlarında, belki hayat daha anlamlı olacaktı benim için.

Doktor hanım renkten renge giriyor, ne söyleyeceğini bilemiyor. Duraksayınca hemşire söze girmeye çalışıyor. Ağzını açar açmaz "Siz susun lütfen, benim muhatabım siz değilsiniz!" diyerek sözünü ağzına tıkıyorum. Ortalık sessizliğe bürünüyor, solda küçük buzdolabının sesi, bilgisayarın içten çalışan hırıltısı duyuluyor. Kapı açılıyor, dışarıda bir curcuna… Durmaksızın ağlayan bir bebeğin sesi dolduruyor odayı. Arkama bakmadan çıkıyorum. Kapının önünde bekleyenlerin arasından geçiyorum. "Ay ne şirret bir kadın, helâl olsun ama kıza!" sözleri çarpıyor kulağıma.

Her gidişimde içimde azar azar biriktirdiklerimi söylüyorum sonunda. İlk davasını kazanmış bir avukat gibi mağrurum. Dün-

ya küçülüyor gözümde. Birden büyüyorum, bütün yel değirmenleriyle savaşmak istiyorum. Rapor alamıyorum; ama yanlışları gösteren sevimsiz ayna oluyorum.

Dışarıda merakla bekleyen babama küçük kızının büyüdüğünü göstermek için bütün kelimelerin hakkını vererek ağır ağır anlatıyorum olanları. Babamın solgun bakışları üstüme düşüyor, yüzü değişik şekiller alıyor, endişesi daha da artıyor. Babalık duygusuyla derin düşüncelere dalıyor. Bir kadın balkondan halı silkeliyor, koşuşturan çocukların sesleri giriyor araya. Bir müddet sonra babamın gözleri aydınlanmaya başlıyor, doğru bildiğim yolda kararlı duruşum hoşuna gidiyor. Haklı olduğumu, yanımda olduğunu hissettiriyor samimi bakışlarıyla.

Adliyenin kapısından hasta adımlarla giriyorum. Herkeste bir koşuşturmaca… Sıra bekleyenler, derdini anlatmaya çalışanlarla dolu içerisi. Tedirgin eden bakışların ağırlığını üstümde hissediyorum. Yaklaşınca gözlerini kaçırıyorlar, uzaklaşıyorlar benden. İmâ yollu bir şeyler söylemeye çalışıyorlar. Bir süre sonra doktor hanımın, hakkımda savcılığa şikâyet dilekçesi verdiğini duyuyorum. Oralı olmuyorum.

Yıllardır bekleyen dosyalara bir türlü sıra gelmezken bu haberlerin nasıl bir anda yayıldığını, kendi aralarında karara bağlanabildiğini anlayamıyorum. Balzac'ın büyük sineklerin delip geçtiği kanun sözü dudaklarımda acı bir tebessüm oluyor. Çalışma masasına geçiyorum. Elimdeki dosyaları incelerken Avukat Cevdet amca, "Sen ne yaptın kızım?" diyerek yanıma geliyor. Onun telaşlı hâli beni de telaşlandırıyor. Korkuyla bakıyorum yüzüne, ağzından çıkacak sözlere. Dünkü meseleyi hatırlatarak doktor hanımın nüfuzlu biri olduğunu söylüyor. Ardından sesini biraz daha kısarak anlatmaya devam ediyor; eşinin de büyük bir iş adamı olduğunu, her kurumda hatırlı dostlarının bulunduğunu, kimsenin onların isteğini geri çevirmediğini. Aldırmıyorum, yüzüm anlamsız bir hâle bürünüyor. "Öyle

tuhaf bakma kızım, onlar merhameti çoktan hayatlarından çıkarmışlar!" diyor bir gayretle, tekrar görüşmemi istiyor.

İçime bir şüphe düşüyor. Onca yıl verilen emeğin bir sözle yıkılmasından, saman alevi gibi yanıp kül olmasından korkuyorum. Evdekilerin bir ömür boyu ağlamaklı yüzü bir an beliriyor gözümde. Kararsız kalıyorum. Babam suskunluğa gömülüyor, hesapların arasında kayboluyor. Annem, küçücük bir ışık doğmasından memnun oluyor.

Birkaç gün sonra acımı içime gömerek kanayan ruhumu doktor hanıma götürüyorum. Annemin "Senden büyüktür kızım!" sözü kulağımda çınlıyor sürekli.

Kapıyı tıklatıp içeri giriyorum. Beni gören yüzler daha da asılıyor. Duvara karşı konuşuyorum sanki. Kendilerine bir hakaretimin ve zorlamamın olmadığını söylüyorum. Hiçbiri istifini bozmuyor bile. Yüreğimdeki hançerle tekrar dışarı çıkıyorum.

Kimseyle konuşmak, görüşmek istemiyorum. Akşama kadar odama kapanıyorum. Yaşayan ölüden farksızım. Kaleleri yerle bir edilmiş yenik kumandanım. Dünyanın karanlık ve soğuk yüzüyle karşılaşıyorum. Kendimi toparlamaya çalışarak içeri geçiyorum. Kâbusun bittiğini düşünüp zoraki gülümsemelerle sohbetin bir ucundan tutunuyor, biraz nefes alır gibi oluyorum. Vakit bir hayli ilerliyor. Oturduğum yerde uyukluyorum.

Tam dalmışım ki zamansız çalan telefonun sesiyle irkiliyorum. Arayanın baro başkanı olduğunu öğrenince içim ferahlıyor. Seminerlerde bizleri hukukun neferleri olarak gören, her vesileyle dostluğunu hissettiren kişi. Bu seçimlerde milletvekili aday adayı olduğunu söyleyince çok sevindiğimi hatırlıyorum. Şimdi de olayı yeni duyduğunu, yanımda olduğunu, üzüldüğünü söyleyerek daha ilk adımda sendeleyen genç avukat adayına hafifçe dokunacağını düşünüyorum.

"Nasılsınız efendim?" diyorum yeni yeni toparlanmaya başlayan sesime sevinçli bir ton vererek. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diyerek üst perdeden bağırıp çağırmaya başlıyor. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken o, sesini daha da yükseltiyor. Kırılıyorum, ağlamamak için dudaklarımı ısırıyorum. Telefonun ardında kabuğuma çekiliyorum. Henüz başlamadığım avukatlığımı bitireceğini ve bana haddimi bildireceğini söylüyor. Nasıl oluyor da mesleğinde başarılı bir doktor hanıma görevi esnasında hakaretâmiz sözler edebiliyormuşum, onu sahtekârlığa zorlayabiliyormuşum. Yarın mutlaka yanına uğramamı istiyor. Benim konuşmama fırsat vermeden telefonu kapatıveriyor. Donup kalıyorum.

Umudun rengi kararmaya başlıyor. Bütün dünya üstüme geliyor. Her yol kapalı. Çaresizliğime ağlıyorum. Kendi hâlinde olan insanların nasıl canavarlaşabileceğini yavaş yavaş anlıyorum. Hak yolunda şimdi kime güvenebilirim? Güçsüzün karşısına çelik gibi dikilen maddeler, güçlünün elinde bakır tel gibi eğilip bükülüyor.

Beynimde bir şimşek çakıyor, peygamberimizin sebebini asırlar öncesinden söylediği milletleri tarih sahnesinden silen sözü aklıma düşüyor. Seçkin birinin hırsızlık yaptığında ona dokunulmaması, zayıf ve hakkını arayamayacak birinin aynı suçu işlediğinde ise onun cezalandırılması yüreğimi hırpalıyor.

Kime danışsam, dert yansam onun da eli böğründe kalıyor. Üzülmekten, kahrolmaktan başka bir iş gelmiyor elinden. Fakültem, hocalarım, yüksek notlarım eriyip gidiyor gözümün önünde. Sesimi duyuramıyorum bir türlü taşlaşan kalplere, sağırlaşan kulaklara.

Babam bütün olanlara rağmen dimdik duruyor yanımda. Çaresizliğini, yorgunluğunu alnının daha da çoğalan çizgilerinde gizliyor. Vergi dairesindeki birkaç memur arkadaşıyla hatırlı birilerini ziyaret edeceğini söylüyor.

***

Ertesi gün ölü gibi evden çıkıyorum, asılacağım ip boynumda… Hayat kendi seyrinde akıyor. Kimin umurunda gencecik bir kızın solup gitmesi. Aklımdan kötü düşünceler geçiyor. Babamın "Metanetini yitirme kızım!" sözü koltuk değneğim oluyor.

Başkanın geniş odasına giriyorum. Büyük bir masanın başında oturmuş hararetli hararetli konuşuyor. İçeride doktor hanım ve tanımadığım bir kişi daha var. Darağacını kurmuşlar. Bir titreme sarıyor vücudumu. Beni görünce kaçamak gözlerle bir an bakışıyorlar. İşkilleniyorum.

Sonra yüzlerinde yapmacık bir tebessüm beliriyor. Şaşırıyorum. Baro başkanı ayağa kalkarak "Ooo, hoş geldiniz avukat hanım!" diye karşılıyor beni. Daha çok şaşırıyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum. Dün biraz gergin olduğunu, idari işlerin insanda akıl bırakmadığını söylüyor, sert konuşmasından dolayı özür diliyor. Ardından doktor hanım da eşiyle birlikte buradan geçerken şöyle bir uğradıklarını belirtiyor. Tesadüf ettiğine memnun oluyor. Hastalığımı, ilaçların iyi gelip gelmediğini, istersem birkaç hafta dinlenebilmem için yardımcı olabileceğini söylüyor. Bunlar, dünkü kişiler mi? Neler olduğunu anlayamıyorum yine.

Hiçbir şey olmamış, bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi davranıyorlar; kelimelerle samimi bir ortam yaratmaya çalışıyorlar. Baro başkanı, ağzımı arıyor. Babamın kim olduğunu, siyasetteki yerini, başkanla dostluklarının nereye, ne zamana dayandığını ince ince soruyor. Kendisinin de siyasete atılacağına getiriyor konuyu. Yanındakiler her sözünü onaylayarak tekrar tekrar memnuniyetlerini ifade ediyorlar. Anlamsız gözlerle bakıyorum. Her şeyi bildiğimi, ustalıkla gizlediğimi düşünüyorlar. Müsaade istiyorum. "Yine gel, görüşelim!" diyorlar hep bir ağızdan. Kapıya kadar beni uğurluyorlar, babama ve başkana çokça hürmetlerini bildiriyorlar.

Türlü duygularla ayaklarım eve doğru sürüklenirken hayallerim darmadağın oluyor pörsümüş ellerde. Omuzlarımı şimdi daha ağır bir yük çökertiyor. İnceden inceye sızlamaya başlayan yüreğimde derin yaralar açılıyor, içimde bir güneş batıyor.